

Skillingedagarna

Skillinge är en liten by som förr i tiden var ett fiskesamhälle. Den ligger på vackra Österlen vid kusten strax söder om Simrishamn. Under sommaren kommer det många turister hit, och då är det full rulle med affärer och restauranger som öppnar upp. Resten av året är det väldigt lugnt förutom en tradition på hösten "Österlen lyser", som infaller första helgen i november, samt "Konstrundan" under påsken.

I vintras började vår företagarförening fundera över fler aktiviteter under hösten för att göra Skillinge mer synligt för en större allmänhet, och på så sätt växte de så kallade Skillingedagarna fram. Det har varit ett stort engagemang som utmynnade i bland annat utställningar av cirka 30 företagare och föreläsningar i vitt skilda ämnen.

Så i mitten av oktober var det dags. I god tid gjorde man reklam för

dagarna i tidningar och lokalt i bygden runt om Skillinge.

Min syster Elisabeth och jag beslutade låta JVV synas på Skillingedagarna. Jag engagerade min granne i förväg att sy kafftaner, som vi kunde sälja. Hon har ett förflutet som sömnadsdesigner och har i många år arbetat i både Indien och Bangladesh. Jag stickade sjalar som vi också sålde.

Vi gjorde ett bildspel om Jagriti Vihara förr och nu. I samband med försäljningen, som inbringade cirka 7000 kr, berättade jag om skolan och delade ut broschyrer. Det kom väldigt mycket folk och många både unga och äldre visade stort intresse. Ett ungt par stannade länge vid bor-

Ingrid Nilsson vid informationsbordet om Jagriti Vihara.
Foto: Elisabeth Nilsson.

det, och det visade sig att de hade sitt ursprung i södra Indien. Den unge mannen berättade att han har en god vän som är från delstatens huvudstad Ranchi. Så han fick med sig en extra broschyr som han skulle ge till sin vän. Världen är liten vart man än kommer!

Ingrid Nilsson

SKOLAN PÅ JV

På muren utanför grinden in till Jagriti Vihara finns nu en affisch som berättar om den nya barnskolan. Den skrader inte orden. *The Best Education for the Children*. Kan detta vara sant? Föräldrar som ser affischen kan höra av sig och bedöma själva.

Tydligen har den här skolan blivit populär. När den började för drygt

ett år sedan var det 30 barn, nu är det drygt 70 och fyra lärare.

Eleverna är mellan 4 och 10 år. Det är föräldrar från tre byar i närheten som önskat att skolan skulle finnas. De har själva minnen av att ha gått i skola på Jagriti Vihara. Nu fungerar de som en ryggrad för skolan. En gång i månaden ordnas föräldramöte. Lönen till de fyra lärarna samlar föräldrarna själva. En tumregel är att avsätta vad familjen förtjänar på en dags arbete i månaden och låta det gå till lärarlön. De som inte kan avvara så mycket, får ha sina barn i skolan ändå.

De statliga skolorna lockar med lunch mitt på dagen. Det är betydelsefullt för många

Inger och Anders Dejke besökte Jagriti Vihara i november och kan berätta om den nya skolan, som just nu har runt 70 elever.

barn. Men pedagogiken är ofta undermålig, kanske till stor del för att det är väldigt många barn på varje lärare, kanske 200. I skolan på Jagriti Vihara är det tvärtom, ingen lunch men små klasser och engagerade lärare.

När vi besökte skolan nu i november kände vi direkt den goda atmosfären. Lärarna lugna och vänliga. De mindre barnen satt på golvet på en röd matta och arbetade intensivt med att forma bokstäver i den latinska alfabetet, A, B, C osv. I ett annat klassrum satt lite äldre barn i bänkar. Deras lektion var en övning att svara på frågor på engelska, som stod skrivna på svarta tavlan. I ett tredje klassrum ännu äldre elever som läste och skrev i böcker och

Skylten vid JV:s entré. Foto: Anders Dejke.

forts. från föregående sida

läraren gick omkring och såg till att allt fungerade.

På långrasten slog sig barnen ner i grupper i gräset på skolgården och åt sin matsäck. Alla hade en liten låda med sig och en vattenflaska. Skoldagen började vid 8-tiden. Svårt att komma vid exakt samma tid. En del kom gående från närmaste byn Jovia, andra blev skjutsade av fäder på motorcykel. Åter andra kom med skolbuss från byn Dumaro 2 km bort och från byn Chatti Nadi 2–3 km bort. En generös man i trakten har ställt sin skåpbil till förfogande, och mängder av små barn får plats där. De väller ut på skolgården, alla med en stor ryggsäck baktill. Verkar stolta och glada att komma till skolan.

En liten buss får användas för skolskjuts.
Foto: Anders Dejke.

Då kan morgonsamlingen börja. Den leds av några äldre barn som står vid flaggstängen och gör ganska militäriska rörelser och ropar högt, och alla barnen uppställda i ordnade led gör detsamma. Sedan följer

bönen som läses unisont med slutna ögon och händerna ihop. Så andaktsfullt att luften stannar, för oss som är åskådare. Vad ber de om med sådan gripenhet?

Nu går de flesta eleverna i klass 3. Nästa läsår är de i klass 4 och det fyller på underifrån med en ny klass 3 osv. "Nästa år har vi 200 elever", säger ledarna hoppfullt. När skolan har också klass 5, går det att ansöka om statligt bidrag. Det finns gott om lokaler i andra hus, flickinternatet har en stor samlingssal i mitten och många små grupprum. Också Guest hostel har flera rum. Så det finns plats för många klasser. När skolan fått också klass 6, måste det finnas datorer och internetuppkoppling. Det är den nya tiden.

När vi svenskar på besök får njuta av flickor som dansar, grant klädda i rött och vitt, traditionella färger för adivasi, är det som en illustration till affischens stolta ord. "Group Activities och Loving Atmosphere"

Lärarna bor i byn Chatti Nadi. De är i ålder mellan 28 och 35 och har alla en utbildning. Santosh Kumar Bhagat och hans fru Anjali Kujur är båda lärare i Jagriti Vihara-skolan. Santosh håller ihop det hela, och vi träffar honom i mittrummet i skolbyggnaden, själva rektorsexpeditionen. Den är inredd med två plåtskåp för böcker och ett prydligt skrivbord med glasskiva och pennställ. I en stor liggare finns skolbarn-

Lärarna är alltid tillsammans med eleverna på skolgården. Här är det läraren Pushpa.
Foto: Inger Dejke.

ens namn och där antecknar han närvaro och annat. På väggen mellan fönstren hänger ett stort foto på Jayaji, en guru för god pedagogik. Santosh är från början utbildad ingenjör, men vill hellre vara lärare. De två övriga lärarinnorna, Pushpa Kumri och Shilwanti Oraon, är egentligen bondhustrur, men de tycker mycket om att arbeta i skolan.

Tillsammans är de ett gott litet kollegium. Ännu bättre blir det eftersom Sushil också kommer dit på det nya året. Skolan heter Vatsalya Vidyalaya, Vänskapens skola. Ordet *vatsalya* betyder kärleken mellan mor och barn. En sådan känsla ska alltså prägla pedagogiken.

Inger Dejke

Dagen inleds med bön. Foto: Inger Dejke.

Eleverna går fram till läraren Anjali, som rättar deras arbeten. Foto: Anders Dejke.

»Where is the palace?«

Jagriti Vihara är som ett stort park-område. Den väldiga mangoskogen är grönskimrande. Där går man inte in utan risk för ormar, men överallt finns stigar att följa. Många hus, om än i behov av reparation, ser man ligga inbäddade i grönskan och två mäktiga banjanträd med ett vimmel av lufrötter.

I närheten finns det större samhället McCluskieganj – med det lokala namnet Lapra – som har affärer, hantverkare och järnvägsstation. Det har blivit utnämnt som mål för turister. Men när bilburna besökare kommer dit, blir de lite besvikna. Vad finns här? De frågar folk på gatan, som ofta ger tipset: "Åk till Jagriti Vihara?"

Detta gör att många kommer gående på området, också gäster som bor på de många pensionat som vuxit upp kring Jagriti Vihara. När Anders och jag var där i november mötte vi många, som intresserat frågade varifrån vi kom. Det syns ju att vi är främlingar med vår vita hud. Och varför är ni här? Oftast blir det ett trevligt samtal. Vi får chans att berätta vad Jagriti Vihara står för. Men en gång mötte

jag en grupp som villrådigt frågade: "Where is the palace?" Vad säger man då som guide? Jag pekade mot den vita skolbyggnaden. Den är väl det närmaste "palace", ett kunskapens palats.

Den där frågan dök upp i minnet, när en grupp från den flickskola på Jagriti Vihara som vi följt i fyra år kom och hälsade på. Flickorna slutade skolan 2017 efter klass 10. Nu har de gått vidare i livet, blivit vuxna, kvinnor. När de kom gående rakryggade och självklara var de som drottningar och prinsessor från ett palats. De var så glada att återse det lugna Jagriti Vihara, med skolan, köket, matsalen och internatet där de bodde. Vi fick en underbar träff och frågestund med dem. Flera hade studerat vidare, några utbildat sig till poliser, en sjuksköterska, en lärare, en del hade blivit gifta och fått barn.

Så varför inte kalla skolan, som lagt grunden för ett gott fortsatt liv för palace. Något utöver det vanliga... kunskapens palats

Inger Dejke

I flera tidigare nummer av JVV-Medlemsbrevet har vi intervjuat och presenterat några av flickorna. Mer om hur det gått för dem presenteras i kommande nummer.

Några flickor från höstadieskolan på JV 2014–2017 kommer på besök.
Foto: Inger Dejke.

Skolpojke 2024. Foto: Anders Dejke.

Vad skulle du vilja ge ett indiskt barn i julklapp?

En nalle?
Ett par skor?
En cykel?

Goda förslag alla tre.

Men det skolbarnen på Jagriti Vihara mest av allt behöver är fungerande toaletter. Det finns ett gammalt hygienhus, med fem toaletter. Men det är bara en som fungerar. Det räcker inte för 70 barn. Hela huset behöver repareras. Tänk att skänka en julgåva i form av en del av en toalett! Låter ovanligt, men är nödvändigt.

Din gåva kan du skicka till JVV:s bankgiro 5649-3034 eller via Swish 1233421054. I båda fallen ange "Toalett" på meddelanderaden.

Per berättar om Jagriti Vihara. Foto. Ingemar Nordieng.

Berätta om Jagriti Vihara!

Folkhögskolans Veteranförening hade en sammankomst på Sankta Elisabets folkhögskola i Göteborg i oktober. Till det tillfället hade jag fått en inbjudan att berätta om Jagriti Viharas Vänner inför en grupp före detta folkhögskollärare och rektorer. De blev imponerade över hur detta projekt, som startade på grund av ett stort engagemang från folkhögskolor i Norge och Sverige, överlevt i mer än 50 år. Man ställde en rad frågor och konstaterade att detta är något unikt och önskade oss fortsatt framgång.

Det bildspel jag använde för att berätta om verksamheten kom även till användning senare vid en presentation för en pensionärsgrupp inom Ljungskile församling.

Per Nordqvist

ÅRSAVGIFT

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 100 kr/år
- Folkhögskola/förening: 400 kr/år

Bankgiro: 5649-3034

Swish: 123 342 10 54

Glöm inte skriva ditt namn

एक बहुत मेरी क्रिसमस और एक रोमांचक नया साल

Som framgår av detta Medlemsbrev är det återigen liv och rörelse på Jagriti Vihara. Dessutom visar folket i byarna runt omkring att man vill engagera sig för att bygga upp en skola som "på den gamla goda tiden". Efter årsskiftet kommer också vår vän Sushil Tiwary att pensioneras från sin lärartjänst och flytta tillbaka till JV. Vi gläds åt allt detta, men inser samtidigt att vårt stöd fortfarande är högst väsentligt.

Jag vädjar därför till dig som medlem i JVJ att ge ett rejält julbidrag till det ändamål som presenteras på föregående sida, och jag hoppas också att du vill bli kvar som medlem under år 2025. Med det stödet i ryggen vill vi i styrelsen önska dig och våra vänner i Indien EN RIKTIGT GOD JUL OCH ETT SPÄNNANDE NYTT ÅR.

Det budskapet kan också uttryckas så vackert på hindi som i rubriken till denna text.

JVV:s ordförande Per

PS Från och med 2025 kommer PostNord att höja brevpортот till 22 kronor. Vi hoppas därför att du som kan byta från postadress till mailadress hör av dig om detta till mig på peje.nordqvist@gmail.com så sparar vi 88 kronor/år till andra ändamål.

Boka också gärna in vårt **årsmöte den 22 mars 2025**. Mer info i nästa Medlemsbrev.

Vår hemsida, www.jvv.se är ständigt uppdaterad, senaste nytt från Jagriti Vihara. Intressant är också att gå in i avdelningen ARKIV. Där kan du hitta medlemsbrev ända från 2001.

Ansvariga för Medlemsbrevet är Inger Dejke och Anders Dejke. I allmänhet namnges fotografen i anslutning till respektive bild. Det här gäller inte foton som vi fått från JV, när det är oklart vem fotografen är.

www.jvv.se

